

E MYSTERY
A sötétség univerzuma-sorozat 2. része
THE COUNT OF MISSING GIRLS SHOOTS UP TO 25

THE REAPER

kaszás

Egy nagy szerelem epikus fináléja

*Párizs
Könyvek*

R U N Y X

R U N Y X

THE REAPER

k a s z á s

Egy nagy szerelem epikus fináléja

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

AZ ÉGŐ CIGARETTA narancsszín izzása volt az élet egyetlen villanása a koromsötét, viharos éjszakában.

A kormánykerék mögött ülő férfi a balján elterülő temetőre nézett, mogyorószínű szeme a holtak között csókolózó szerelmesek felé fordult. A lányt nem látta ugyan, mivel szeretője magas alakja eltakarta, de pontosan tudta, hol van. Sok-sok éve mindig tudta.

A kocsija sötétjéből figyelte őket, az ablakot épp csak egy centire engedte le, hogy kieresse a füstöt, mielőtt megfojtaná idebent. Nem mintha félt volna a haláltól. Cseppet sem. Csak előbb volt egy célja, ami már nagyon régóta hajtotta. Meglapult napról napra, hétről hétre, évről évre, mindig téve egy metaforikus lépést a cél felé.

Hosszat slukkolt a cigiből, érezte a füstöt a tüdeje sejtjeibe szivárogni, ahol elkeveredett a régi élete hamvaival. Szórakozottan megdörgölte a térdét, megsimogatta az őt kísértő fájdalomszellemet.

Egy villám fénye a másodperc törtreszéig mindent megvilágított. Ha a Ragadozó megfordul, könnyedén kiszúrhatta volna. De a maffia egyik legjobb vadászának figyelmét elvonta egy nő. Irracionális, hanyagrá vált. Érzelmileg kötődött ehhez a nőhöz.

A férfi figyelte, ahogy a pár szétválík, a fiatalember lehajol, és felveszi az elhajított pisztolyt, majd átadja a lánynak. Figyelte, némán, akár az árnyékok, ahogy a nő követi őt a várakozó járműhöz.

Teljesen letekerve az ablakot a férfi kipöccintette a félig elszívott cigarettát. Az esőcseppek egy megbékélő szerető lelkesedésével permeteztek az arcára, mintha a bőrét csókolgatnák. Pillantása a jobb gyűrűsujján csillogó ezüstgyűrűre siklott – a koponyát minden részletében kidolgozták. Hosszú idővel ezelőtt ajándékba készíttették neki. Ez a koponya volt egykor a koronaékszere. Most kísértet volt.

Az évek során eltűnődött az igazságszolgáltatás és a bosszú közt húzódó keskeny határvonalon. Hogy ő melyik oldalon köt ki, az nagyban függött a lánytól. Nem azért viselte a gyűrűt, mert nevetés emléke és barátság fűződött hozzá, hanem mert emlékeztette arra, mi mindent veszített el.

Ideje volt visszavenni.

hallgatóság

AZ ESŐT TOVÁBBRA IS mintha dézsából öntötték volna.

A cseppek szétfröccsentek a szélvédőn, azonnal szörnyethaltak, majd lecsorogtak az üvegen. Időnként mennydörgés rázta meg az éjszakai égboltot.

Morana még mindig az ablakon kívül állt, még mindig az esőt bámulta, még mindig távolságot érezve a cseppektől, amelyek próbáltak áttörni a láthatatlan falain, hogy megérintsék.

Ezúttal nem is maradt érintetlen. A vízcseppek már csókolták, feldúlták a testét, szeretkeztek vele. Bőrig ázott, és most vacogott az emlék erejétől, ahogy azok az esőcseppek a bőrét cirógatták. A szívébe fagyott ez a pillanat.

És ezúttal, ahogy azon a tetőtéri lakásban töltött éjszakán, nem volt egyedül.

Még mindig nem fordította el a fejét, hogy ránézzen a kocsiban ülő férfira.

Ő sem maradt érintetlen. Korábban Morana elragadtatva nézte végig, ahogy Tristan Caine némán beszáll a járműbe, miután elsétált tőle.

Görögtek a felhők. Csapkodtak a villámok. Ostorozták a szelek.

De Morana csak állt odakint, sokáig kitéve az elemeknek, míg a férfi visszavonult a falai mögé. Ám nem teljesen.

Noha gyújtást adott, nem moccant, hogy elinduljon az autóval. Hang nélkül várta őt, aki a látótere peremén ácsorgott. Morana tekintete elidőzött a ponton, ahol meghozta a döntését, és ahol kikényszerítette ugyanezt a férfiből is. Lábnymaikat elmosta a szakadó eső, sár és fű fedte el a felszínen azt, ami Morana számára belső fordulópontot jelentett. A vízőzön a robbanás miatti, a testét csúfító piszok maradékát is lemosta, és felnyitotta a bicepszén a golyónymot. Ez némiképp aggasztotta, mivel előző éjjel került, hogy víz érje a sebet, most meg teljesen elázott.

Csak állt ott, érezte a karjában a feszítő érzést, elmerengett rajta. Viszont Caine egyszer sem dudált rá, nem nyitotta ki a kocsiajtót, nem bőgette a motort. Egy mozdulatot sem tett, hogy nyíltan jelezze: rá vár. Morana mégis tudta, nemes egyszerűséggel abból, hogy a férfi még mindig ott volt, néma, de mágneses jelenlétként időzve az üres területen – érző élet az őt körülvevő holtak és pusztítás közepette.

Némán felajánlott Moranának egy helyet az őt óvó falak mögött. A lány ugyanolyan némán elfogadta. Megkerülte a drabális járművet, és bemászott az utasülésre. A férfi minden további nélkül elhajtott a temetőből.

A légkondiból fújó meleg levegő jó érzés volt Morana nyirkos, hideg bőrén, amikor odatartotta a tenyerét közvetlenül a fűvókák elé, és hagyta, hogy a keringő hő lassacskán beivódjon a csontjaiba.

Pillantása szabadon csapongott a férfi kocsijának belső terében, ez volt az első ilyen alkalom. A legkisebb mértékben sem lepődött meg a fekete bőrűleşeken, amelyek most a ruháiknak köszönhetően tocsogtak a vízben. Először ült a férfi autójában, egy mesés fekete BMW-ben, amire kicsit irigykedett, ha őszinte akart lenni magához.

Kissé megrázta a fejét, a műszerfal felé fordult, ahol a „zenelejátszás” felirat világított a digitális kijelzőn. Morana felvonta a szemöldökét, és egy pillanatig azon töprengett, hogy Tristan Caine vajon milyen fajta zenét szeret, ha élvezetét leli egyáltalán az ilyesmiben. A zenei ízlése vajon a rock vagy az R&B felé hajlik inkább? Vagy olyan eklektikus, amilyen Morana ízlése is? Egyszerű kérdések záporoztak az agyában, miközben az őket körülvevő tárgyakat szemlélte, amit azelőtt sosem engedélyezett magának a férfival kapcsolatban.

Ide-oda vándorló, fürkésző tekintete egy apró medálon állapodott meg. Nagyon pici és nőies korong volt, ezüstláncon lógott a visszapillantó tükörről.

Anélkül, hogy túl nyilvánvalóan csinálná, Moranán eluralkodott a kíváncsiság, és hunyorogva próbálta kivenni, van-e véset a lapos, kerek medálon.

Volt bizony.

„*Hugi.*”

Ó, te jószágos... Tristan testvérée volt!

Lunáé.

Morana szíve fájdalmasan elfacsarodott. A sok frissen szerzett tudás hátrakényszerítette az üléstámlának. Pillantása a mellette ülő, néma férfira esett.

Caine lazának tűnt az ülésében, egyik keze sem szorította a kormányt vagy a váltót, amikor másik sebességbe kapcsolt, légzése sima és egyenletes volt. Minden rendben lévőnek tűnt. Egyetlen apróságot kivéve: egyenesen előre nézett, elhivatottan koncentrálna a

vezetésre, bár Morana kételkedett benne, hogy ez szükséges neki a vezetéshez. Kerülte Morana tekintetét, mióta visszaadta neki az elhajított pisztolyt.

Mióta a szuszt is kicsókolta belőle.

Morana hagyta a pillantását visszatérni arra az egyszerű, kis méretű medálra, amely körbe-körbehintázott az autó mozgásától. Megsajdult a mellkasa. Az a kettejük közt táncoló aprócska ékszer – az ezüst, amelyen rajta volt Caine imádott kishúgának lenyomata, amely egyszer az övé volt – többet elárult a férfiről, mint amennyire bármi más képes lett volna. Annyi fájdalom, annyi düh, annyi sebhely...

A mellkasára telepedő súllyal együtt újabb megvilágosodás érte Moranát: a kocsis is a férfi territóriumuk volt. Máskülönben az a medál egyáltalán nem lógna ott ilyen nyíltan, ilyen szépen, ilyen sebezhetőn. Maga a létezése az autón belül elárulta, hogy nagyon-nagyon magánjellegű a hely.

Morana ekkor eszmélt rá – ahogy a tetőtéri lakásban is azon az első, esős éjszakán, amikor a ház ura bejelentette, hogy Morana ott marad vele, és nem megy el Dantéval –, hogy a férfi beengedte a területére. Megint. Még azután is, hogy meghozott egy döntést, amit ő távolról sem volt képes felfogni.

Annak a döntésnek a következményei még mindig az izmaihoz tapadtak, a vérében zsongtak, teste minden sejtjében zümmögtek. Még mindig érezte a kalapáló szívének szegezett stukker hideg fémjét. Még mindig érezte azoknak az ajkaknak a nyomását lüktetni a saját megduzzadt ajkain. Még mindig érezte annak a nyelvnek a simítását a szája belsején.

Kirázta a hideg. Hogy a hűvös vagy az emlék volt-e az oka, azt nem tudta.

Kérdések kavargtak a fejében, szavak formálódtak a torkában, és már ott voltak a nyelve hegyén, de visszanyelte őket, nem volt hajlandó megtörni a csendet. Az imént kényszerítette lépésre a férfit, és abból, amit tudott róla, megértette, hogy nem reagálna jól, ha beszélgetésre kényszerítené, amíg nem jutott ideje mindent feldolgozni.

Vagyis hát, legalábbis ő ezt akarná, ha a férfi helyében lenne. Még mindig bizonytalan volt vele kapcsolatban, hogy merre járhat agyban, de ő vacogva életben volt mellette, miután lehetőséget adott neki a saját megölésére. És ez elég volt. Egyelőre.

A férfi telefonjának rezgése a műszerfalon megtörte a feszültségtől terhes csendet.

Morana reflexből a mobilra pillantott.

„Bejövő hívás: Chiara Mancini.”

Mielőtt megállhatta volna, enyhén ráncba szaladt a homloka.

Chiara? Ki a halál az a Chiara? És miért telefonál ilyenkor, éjszaka?

Morana szándékosan az ablak felé fordította a fejét, és az üvegen lezúduló esőcseppekre fókuszált, meg a többnyire üres úton haladó más járművekre, de közben tudatában volt, hogy a férfi elutasította a hívást. Hogy azért tette-e, mert vezet, vagy mert ő is jelen volt, vagy csak mert nem volt hozzá kedve, azt Morana nem tudta.

Azonban egy kicsiny csomó kibomlott a gyomrában, aminek már a létezése is aggasztó volt. Egyáltalán nem is kellett volna csomónak lennie. Nem kellett volna sehogyan reagálnia arra, hogy egy gyönyörű nevű nő felhívja Caine-t az éj leple alatt. Nem volt ehhez energiája. Gázos volt a helyzet.

Lerázva a fejébe zsúfolódott gondolatokat, Morana úgy döntött, a férfi nagy kezét fogja tanulmányozni inkább, ahogy simán változtatja a sebességeket. Neki sosem volt elég ideje vagy indíttatása ilyen laza mozdulatokhoz. Megszemlélte a böhöm fém karórát Caine erős

csuklóján, amelyet drágának látszó tengerészkék számlap tett jellegzetessé, a kézfején futó ereket, az ingujja alá göndörödő maréknyi szőrszálát, a hosszú, erős ujjakat, amelyeket korábban magában érezhetett. Kicsit fészkelődve Morana hagyta lejjebb vándorolni a pillantását, újra megnézte a felhasadt bőrt a férfi bütykein, ahol a húsa még mindig duzzadt volt. Ugyan könnyen származhatott a kár az előző esti zuhanyzós incidensből is, a zúzódások frissebbnek tűntek.

Morana már nyitotta a száját, hogy rákérdezzen, de látva, hogy a férfi szája sarka parányit lebiggyed, inkább befogta.

Nem volt megfelelő az időzítés. *Nagyon nem.*

Repültek a kilométerek, ahogy a férfi vezetett, szakértő módon manőverezve a könnyű forgalomban. Hosszú, feszült percek után Morana megpillantotta az apartmankomplexum ismerős kapuját. Az épület magasra nyúlt a viharos égbolt felé, a tenger tőle balra hömpölygött a távolban.

A kapunál állomásozó két ór csípőre szíjazott pisztollyal felszerelve, tiszteletteljesen biccentett Caine-nek, aki legördült a rövid behajtón a föld alatti parkolóba. Fehér fények világították meg az egész tere, megcsillantak a számos szendergő, sötét színű jármű fémjén. Morana végignézett a rengeteg autón, és elmerengett, vajon az útítársán és Dantén kívül kik lakhatnak még az épületben.

Mielőtt végigmehetett volna ezen a gondolatmeneten, a férfi beállt a parkolóhelyére a szépséges motorja mellé. Morana ránézett a sötét gépre, és a vágy, hogy újra felülhessen rá, végigvisszhangzott a szívéen, abból a kincsként őrzött emlékből kiindulva, amikor először motorozott. Amikor először érezte magát igazán szabadnak.

Ez a vágykép megrepedt, amikor meghallotta az ajtónyílást. Odafordulva látta kiugrani a férfit a kocsiból és becsapni maga mögött az ajtót. Mindezt mielőtt ő egyáltalán ki tudta volna kapcsolni a biztonsági övét. Úgy érezte, Caine el akar menekülni előle, és ezt ismételt

megértette, bár kicsit bosszantotta is a dolog. Ha a helyében lett volna, talán már a temetőben lekoptatja, hogy elhúzhasson és nyerjen egy kis teret. Őszintén szólva félig-meddig erre számított a férfitől is.

De ahogy a temetőben, Caine most sem ment fel a magánlifttel, hanem némán várt rá, hiába ért oda előbb. Morana gyorsan kinyitotta a kocsiajtót, majd becsukta maga mögött. Egyszer végigsimított a motor ülésén. A garázs hűvös levegőjében kirázta a hideg, miközben fúrge lábakon odament a fémdobozban álló férfihoz, aki az ajtószárnyak közé dugta a lábát, nehogy bezáródjanak.

A gesztustól meglepve Morana belépett, Caine pedig visszahúzódtott, majd beütötte a tetőtéri lakáshoz tartozó kódot. Morana figyelte az összecsúszó ajtókat, a rájuk szerelt tükrök visszatükrözték bőrig ázott képmásukat. Meredten nézte, milyen képet mutatnak. Caine összeszedettnek tűnt, magas, izmos alakját körbeölelte az a csuromvizes öltöny meg a csöpögő nyakkendő, hasizmai szembeötlőek voltak a felsőtestére tapadt fehér ing alatt. Ezzel szemben Morana úgy festett, mint a halál játékszere. Ruháit kissé megtépázta a robbanás, világos színű felsője most valami furcsa barnában játszott, kosz- és sárscsíkok csúfították a szövetet és néhol a bőrét is. A haja kócos volt, és lelapult, a fele még a vizes lófarokba fogva, a másik fele már kijött belőle; az arcán egyedüli színfolt az orcája volt; a szeme hatalmasra tágult és kissé kivörösödött.

Abban a pillanatban a kontraszt kettejük tükröképe között megborzongatta: a férfi sötétebb bőre az ő sápadtságával; a férfi sötét ruhái az ő világos viseletével; a férfi magas, széles termete az ő apró, nőiesen gömbölyödő alakjával; a férfi lényéből sugárzó hatalom még ebben a pillanatnyilag zilált állapotban is, amikor rá sem nézett, csiklandozta Morana bőrét.

Míg a gondolat, hogy ez a férfitest az övéhez ér, pár nappal ezelőtt csupán felizgatta – bár a léptékét azóta sem bírta felfogni –, most

káosz tombolt benne. Ámulat és vágy, együttérzés és vágy, düh és vágy keveredett szenvedélyes katyvasszá, amit a gyomrában érzett fortyogni. Tudta, hogy ez most nem az a pillanat, de egy nap ismét az övé lesz a férfi – és akkor majd ugyanolyan meztelen lesz, mint ő, akkor majd a bőrük össze fog simulni, a férfi izzadsága, az illata, minden sebhelye Moranához súrlódik majd, miközben ő is megjelöli a férfit ugyanúgy.

Ez a férfi lesz a veszte. Cserébe ő is a férfi vesztévé válik.

De most nem megfelelő az időzítés.

Mély levegőt vett, hogy kiegyensúlyozza magát, és megadja Caine-nek és saját magának is az időt az elmúlt huszonnégy óra eseményeinek feldolgozására. Odasandított a férfir, eszébe jutott az első alkalom, amikor beszállt vele ebbe a liftbe. Caine a hátsó falnak dőlve állt, egy méter se választotta el tőle, és a telefonján görgetett. Egyetlenegyszer se pillantott fel vagy létesített szemkontaktust Moranával. Különös volt a szemkontaktus hiánya köztük. Most, hogy a férfi megtagadta azt a fenséges szempárt tőle, Morana rádöbrent, mennyire a tekintetére hagyatkozva olvasott benne.

Morana tudta, hogy a férfi tisztában van vele, hogy figyel. Ennek dacára szándékosan a telefonra szegezte a tekintetét.

Morana nagyot fújva a karját kezdte dörzsölgetni, hogy felmelegítse magát. Tudatában volt a sebéből sugárzó enyhe fájdalomnak. Aztán az ajtók végre feltáruultak, megmutatva neki az elképesztő kilátást az esőben ázó városra az ablakon túl, amit annyira megszeretett, amitől mindig elakadt a lélegzete egy töredékmásodpercre.

Majd elértek hozzá a dühös hangok.

Egy hangos, férfias. Egy lágy, nőies.

Moranán eluralkodott a meglepetés – azon is, hogy itt találja Amarát, azon is, hogy ennyire nem önmagának hallja Dantét –, és mintha odaragadt volna a helyéhez. A mellette álló, hallgatásba

burkolódzó férfira sandított, aki végre elrakta a mobilját, és a bent lévő két emberre koncentrált.

– Nem volt jogod hozzá! – fakadt ki Dante emelt hangon, ahogy Morana sosem hallotta még, a haragja csordultig töltött minden szót.
– Nem a te történeted volt, hogy elmondd!

– Nem állhattam csak úgy félre, hogy hagyjam elpusztítania önmagát vagy Moranát! – replikázott Amara. A hangja még mindig halkán és rekedten szólt, de elég határozottan, amiből Morana tudta, hogy nem packázik. – Láttam, ahogy évekig ezt műveli, és nem bírom elviselni.

– Ez nem rólad szól, a rohadt életbe! – kiabálta Dante, mire Morana összeresztette. – El akarod mondani valakinek, hogyan szerezted a hegedet? Hajrá. Mondj el neki mindent! De nem mondhatod el senkinek, Tristan hogyan szerezte az övéit, Amara! Azokat a dolgokat a legszigorúbb bizalommal mondtam el neked, te pedig elárultad. Elárultad Tristant! Hogy. A. Picsába. Tehetted. Ezt?

– Árulással vádolsz? Egek, néha rád sem ismerek – suttogta Amara. A hangjából csak úgy áradt a zabolátlan düh, az egy órával ezelőtti és a mostani hangszíne ég és föld volt egymáshoz képest, hiába beszélt korábban ugyanerről a férfiről. – Igen, elmondtam egy ártatlan nőnek, akinek semmi része nem volt abban, ami Tristannal történt, hogy miért forog kockán az élete. Elmondtam az igazat egy nőnek, aki mellett Tristan olyan élettel teli, amilyennek még sohasem láttam. Ha azzal, hogy elárultalak téged és őt, esélye nyílik egy jobb életre, mint amilyen eddig volt neki, akkor még százszor elárulnálak benneteket! Morana megérdemli, hogy tudja, Tristan pedig megérdemel egy esélyt.

– Ne kezd újra! – fakadt ki Dante. – Baromira egyszerű a dolog. Megbízunk benned, de te megtörted ezt a bizalmat. Az ő története volt, és elmondta volna, ha akarja. Nem mondta el.

– Mert fél, hogy az megváltoztatja a dolgokat! – kiáltott fel Amara, lágy hangja erőlködött. – Márpedig a dolgoknak meg kell változniuk, nem érted?

– Nem így.

Egy másodperc csend következett, mielőtt Amara lágyan megkérdezte:

– Azért vagy pipa, mert őt árultam el, vagy azért, mert téged?

Az az, kislány!

Morana némán szurkolt a nőnek, akivel összebarátkozott, aki helyretett egy ordibáló pasit azzal a lágy, sebzett hangjával. Valami büszkeséggel rokon érzés töltötte el.

Mielőtt bárki bármi egyebet szólhatott volna a lakásban, a Morana mellett álló nagydarab férfi – aki minden szóval egyre mozdulatlanabbá vált – kilépett a liftből, és jobbra fordult. Az étkezőrész felé lépdelt, ahonnan a hangok jöttek. Morana utánasietett, pár lépéssel lemaradva tőle, és az ajkába harapott, hogy megtartsa magának a gondolatait.

Megállt a nappali szélén, és látta, hogy Dante és Amara is odafagyott a helyére, csupán centikre egymástól, de mindketten Tristan Caine-t nézték elkerekedett szemmel. Dante tekintete egy pillanatra Moranára villant, végigmérte tetőtől talpig, fürkész pillantása egy hosszú másodpercig elidőzött az ajkán, ami, ahogy arra hirtelen ráeszmélt, bizony meg volt duzzadva. Morana nem kerülte a férfi sötét tekintetét, amely gondterhelt arcából nézett rá. Dante megrázta a fejét egyszer, aztán hirtelen az ablak felé mozdult, és komoran a kilátásra szegezte a pillantását.

Amara egyáltalán nem nézett Morana felé, egy pillanatra sem. Helyette visszabámult a lány melletti férfit, gerince egyenes maradt, álla felszegve, arcán semmi büntudat nem ült azért, amit tett. Morana érezte, hogy a nő iránti megbecsülése még egy fokkal növekszik

– mert ha Tristan Caine vesébe látó tekintete valakire rászegeződött, az kurvára megfélemlítő volt.

Caine-re pillantva azt látta, hogy ő meg visszabámul Amarára, állkapcsát összeszorította.

Senki nem szólt egy szót sem.

A kettejük közötti feszültség mintha egyre fokozódott volna, de annyira, hogy Morana egy pillanatra a közbelépést fontolgatta. Aztán Caine ajka megmozdult.

– Menj haza, Amara.

A hangja – a whisky és a bűn hangja – órák óta először csendült fel. Lágyan szólította meg a gyönyörű nőt, kérés és követelés egybeolvadt ebben a mondatban.

Amara minden ellenvetés vagy magyarázat nélkül bólintott, felkapta a táskáját a pultról, és elsétált mellettük a lift felé. Megtorpant a kezelőpanel mellett, és visszanézett Dantéra, aki még mindig kifelé bámult az ablakon. A nő sötétzöld szemében harag villant.

– Ne legyél ilyen gyáva, Dante! – vetette oda lágyan a férfi irányába. – Rohadtul ideje lenne.

O-ó.

Ezzel belépett a liftbe, és bezárta az ajtót.

Oké.

De még úgy tűnt, nincs vége. Morana szemöldöke a hajvonaláig szaladt, úgy figyelte, hogy Dante ökölbe szorítja a kezét maga mellett, mielőtt felemel egy vázát a legközelebbi szekrényről, és a földhöz vágja, szikrázó cserepekre törve az egészet. A zaj hirtelenségétől Morana összerезzent, a csoda szép kristály hangosan robbant szét, a ripityára tört darabkák beterítették az egész padlót. Morana élesen beszívta a levegőt.

Túl fáradt volt, túl leterhelt, hogy tanúja legyen még akármi-lyen érzelmi töltetű dolognak. Reggelig nem akart ilyet. Bizonyos

szempontból tulajdonképpen hálás volt Tristan Caine-nek, amiért csendben maradt, és nem alakította azt az elsőprő forgószélet, ami néha volt. Egyelőre Moranának le kellett eresztenie, különben még úgy végzi, mint a váza a padlón: összezúzza egy erő, amelynek nem bír ellenállni.

Úgyhogy annak tudatában, hogy jobban tenné, ha visszavonulna, és meghagyná a férfiaknak a kölcsönös kattogást és a magánszférát, ő pedig ellátná a sebt, elhárált.

Halk léptekkel visszavonult a vendégszobába, kinyitotta az ajtót, és besurrant. Tudatában volt a lakásban uralkodó némaságnak, ahol még a légy zümmögését is hallani lehetett volna. Egyedül az ablak-üvegeket ostromló zivatar lármázott. Morana kifújta a levegőt, amit azóta visszatartott, hogy beszállt a liftbe, majd gyorsan töltőre rakta a telefonját, és a fürdő felé vette az irányt, ahol megnyitotta a kádban a meleg vizet.

Leült a lesüllyesztett kád melletti párkányra, és újból nekiállt megtisztítani a sebt. Felszisszent, a szűrő érzés könnyeket csalt az amúgy is érzékeny szemébe. Sebtapasszal fedte a sérülését. Ezt követően levette a ruháit, és a sarokba hajította őket, mert úgysem veszi fel egyiket sem többször. Ellenőrizte a vízhőmérsékletet, becsukta az ajtót, majd belemártotta a lábujját a méretes kád vízbe, végül pedig belemerült.

Olyan volt, mint egy teljes testre kiterjedő ölelés a legjobb meleg víztől, amiben valaha megmártózott.

A legeslegjobb ölelés.

Morana felnyögött a csodás érzéstől, ahogy a víz végigcirógatta sajgó izmait, és végigcsókolta az apró vágásait. Víz alá merítette a fejét, aztán nekidöntötte a csempének maga mögött, karja oldalt a peremen pihent, szemét lecsukta.

Nem engedte meg magának, hogy bármire is gondoljon: se a kocsijára, se a hidegvérű gyilkosságaira, se az apjára, se a megölésére tett

kísérletére, se az érte jövő férfira, se a mindkettejük által meghozott döntésre, és határozottan a csókra se, amely még mindig szúrta elnehezült ajkait. Nem engedte meg magának, hogy újraélje: se az esőt, se a pisztolyt, se a férfit. Nem engedte meg magának, hogy emlékezzen: se a gyengéd cirógatásra, se a kemény éhségre, se a néma döntésre.

Csak feküdt ott, hagyta, hogy a víz legyen a gyengéd szeretője, aki elcsitítja a fájdalmait, megtisztítja, és teljesen ellazítja őt a karjában.

Az agyalás várhatott holnapig. Figyelmen kívül hagyta a gondolatai körül fájdalmasan megszoruló béklyót, amely valahogy mégis egyben tartotta őt; figyelmen kívül hagyott mindent. Csak hevert.

Hosszú-hosszú percek elteltével, amikor a víz már kihűlt, és a bőre ráncosodni kezdett, amikor már majdnem álomba ringatta a nehez nap utáni jó fürdőzés egyszerűsége, valahogy mégis kivonszolta magát a kádból, és kihúzta a dugót. Szúrt a szeme, utólérte az elmúlt pár nap kimerültsége és alváshiánya. Mindössze arra vágyott, hogy befekhesen abba a kényelmes ágyba, a fejére húzza a lenge takarót, és zavartalanul aludjon az elkövetkező tíz évben. Minimum.

Sóhajtvá lekapcsolta a fürdőszobai lámpát, és kísétált a még mindig sötét hálóba egy szál ruha nélkül. Nem érdekelte, mert kimerült volt, és nem aggódott, mert mérget vett volna rá, hogy Tristan Caine nem fog bejönni a hálósobájába aznap éjjel, azok után, amennyire a temető óta kerülte.

További gondolatok nélkül bemászott az ágyba, befészkelte magát a tengernyi párna közé, és egy nyögés hagyta el a száját a plüss kényelme miatt.

A telefonja által produkált rezgő hangra résnyire nyitotta az egyik szemét. Életre kelt a masina.

Felmarkolta az éjjeliszekrényről, lehúzta a töltőről, és feloldotta a képernyőt, ahol értesítéseket talált: 4 nem fogadott hívás és 3 üzenet Tristan Caine-től.

Pislogott, az álmom felszállt a szemérről. Nagyot nyelve rákoppintott az üzenetekre, ahol megjelent az is, mit üzent Morana utoljára.

Morana: Jól is teszik. Elvégre épp most robbantottam fel egy autót, és gyilkoltam meg hidegvérrel két embert.

(Elküldve 16:33)

Tristan Caine: Hol vagy?

(Beérkezett 16:34)

Tristan Caine: Ez nem vicces, Ms. Vitalio. Hol vagy?

(Beérkezett 17:00)

Tristan Caine: Az égre esküszöm... HOL A PICSÁBAN VAGY?

(Beérkezett 17:28)

Aztán semmi.

Az idegesség gombóccá formálódott Morana torkában, gyomrát pont az az érzelmi kavardás húzta le, amit megpróbált elkerülni. Lehunyta a szemét, visszarakta a mobilt az asztalkára, és az oldalára fordult.

Már 22:30 felé járt az idő. Ami azt jelentette, hogy olyan 21 óra felé találkozott a férfival a temetőben. Mit csinálhatott az utolsó üzenet után?

Nem! Szántsándékkal kizökkentette magát ebből az állapotból, vett egy mély levegőt – az ágyneműn érezhető textilöblítő könnyed citrusillata megtöltötte az orrát –, és azt mondogatta magának, hogy aludja csak át az éjszakát.

Reggel rengeteg ideje lesz gondolkodni, tervezgetni. Per pillanat a nap eseményeinek dacára életben volt, de fáradtan, az agya meg várhatott pár órát.

Biccentett magának, és már majdnem ismét becsukta a szemét, amikor a kintől jövő hangok betörték a tudatába. Frusztráltan a fölére szorította a párnát.

Aztán félretette.

A férfiak beszélgettek.

Morana alsó ajkát a foga közé kapva elmerengett, miről is beszélhetnek, amikor a tetőtéri lakás csendje a segítségére sietett. A kinti hangok ugyan nem voltak hangosak, mégis eléggé átsűrődtek a falon, hogy hallhassa őket.

– Apám hívott, amíg távol voltál – szólalt meg Dante.

Hát, akkor nem az érzelmi állapotukról folyt a szó. *Férfiak*.

Az egymáshoz és műanyaghoz csörrenő kristályszilánkok hangja elárulta, hogy valamelyikük épp feltakarítja a váza maradványait a padlóról.

– Odahaza eszkalálódnak a dolgok, Tristan – közölte Dante nyugodt, összeszedett hangszínen, amit Morana már hozzá társított. – Rosszabbodik a helyzet. Vissza kell mennünk.

Tristan Caine egy hosszú percig nem szólalt meg.

Aztán a hangja végiggördült Morana meztelen bőrén.

– Igen, így van.

Morana kiélvezte egy másodpercre a férfi nyers hangját, mielőtt a szavai beütöttek. Elmegy?

Az a csomó a gyomrában szorosabbra húzódott, furcsa pánik töltötte el valamilyen oknál fogva. Az előző pár óra, az előző pár hét után, miután biztosra ment, hogy ő nem szokik el, pedig el akart, most *Caine* hagyja maga mögött a várost? És Moranát? Azután, hogy szerencsejátékot játszott az életével?

Összeszorult a szíve.

Megmarkolva a takarót próbálta elcsendesíteni a tudatát, hogy arra koncentrálhasson, amit mondanak.

– Beszélünk a szobában lévő bazi nagy elefántról? – Dante.

– Nem látok egyet sem. – Fásult. Közömbös. Jellemző.

Dante sóhaja hallatszott be. Morana biztosra vette, hogy ez a sóhaj régóta jó barátja.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mit csináltál annak a rohadéknak a házában ma este? Ráadásul egyedül.

Morana nem ilyen elefántot képzelt a szobába. De kiről beszéltek?

– Meglátogattam – válaszolta Tristan Caine.

Morana szemöldöke felszaladt ettől a kihívó hangszíntől.

Dante nem okozott csalódást.

– Így is elég szarul áll a szénád, Tristan. Ha esetleg elfelejtetted volna, valaki a véredre pályázik...

– Valaki mindig.

– ...te meg csak szítod a tüzet. Nem hiányzik, hogy Gabriel Vitalio elbizakodottan nekünk essen, amíg itt vagyunk.

Egy.

Kettő.

Döbbenet.

Morana felnézett a plafonra, az esze megállt a döbbenettől. Meglátogatta az apját? A villában? Egyedül? *Megőrült?!*

Végszóra az agya előhívta Caine kezének képét: azokat a zúzódásos, felrepedt bütyköket, ami elárulta, hogy Moranát csókolta ugyan, de valakinek pokollá tette az éjszakáját. Moranának nyoma veszett, ő meg egymaga elment az apja villájába, és ki is jutott? Most pedig fel van repedve a bőr a bütykein?

Mi. A. Francot. Művelt?

Morana nehezen vette a levegőt, szíve elszabadult vadlóként vágázott. Még csak bele se bírt gondolni ennek a lehetséges utóhatásaiba. Nem ment neki.

De azért volt itt valami más is. Valami újdonság. Mert Morana leesett a lépcsőn, mire Caine megbüntette az apját. Mert Morana eltűnt, mire Caine besétált az oroszlán barlangjába, felégette, és egy karcolás nélkül távozott. Ennek az érzésnek az újdonsága,